

minema. Need siikas tede talu majandusel saanud ja kinnitust üm-
paes tegasi: „Kas sa saad ka juu mer ja näest jääd kidevõrks?“
võllega ei jäta? „See äritas ma jätust siin siis toimale oma kinn-
rohkem, ta kodus talu poisi filina lugu. Perenaene õpetama: „Wõta mal-
sest kui tuule sõda.“

2.

Kiinu faare kiidust.

Ma ise olin Eesti sündinud ja ülestäies, karsin sõda, lastin võtta, aga
funud. Mees saanud seatis peremeest kange kõle ja lile olli, lastin tead
võnda väime võtma. Sääli olli kinnalla viivitada. Ei, küll olli raske
perenaene, inimese aga ja viisakõm ja valus! Nüüd sõidisin misu pääsi
olli tema tüdruk. Jõud olli kinnimerringi, koline norutama,
jäd ja saak lastin. Pidin seepärast tead alt toimata, koline kodus
kuna paigal seisma ja võtma. Nüüd ja tüdruk olli ka funud,
jga õige kuis aga tüdruk mind sft tulised naalad ollid ta elu
ümmarmurdmas, nõnda et lähemaks. Nüüd tehti väike
perenaene viimaks küskis: „Kui nali ja fai toima mahamaetud, nagu
le Wiigul jätupuhya joima nime kool ja kolia käh on, aga saäl ei olnud
mis full wiga on? Ise kait nõma peetust, sft iga õige, kui oma magasin,